

Som-hi?

written by Ferran Planell | 9 d'abril de 2022

Tot just entrat el mes de març, difonia un missatge a la xarxa sobre el Consell per la República. Per fer-ho utilitzava aquests mots: "Ha estat dur, ha estat un desencís, ens hem entrebancat, sí; però encara no hem perdut". I és així com m'agrada a mi, veure el futur del meu petit país.

Considero que el Consell pot ser l'eina per bastir aquella unitat que tant necessitem, sense oblidar-me, evidentment, de l'ANC. Cadascú en el seu paper han d'anar agafats de la mà. El poder de convocatòria de l'ANC és quelcom mai vist, i poder gaudir alhora d'una estructura institucional a fora, tan sols no és cap bestiesa, sinó que, a més, és del tot necessari. La repressió, el tarannà i el concepte de democràcia de l'Estat espanyol, és quelcom per tothom ben sabut. No oblidem que d'aquí plora la criatura. L'errada més gran d'aquells polítics que no van assolir la cosa promesa, va ser precisament confiar en el fet que Espanya havia canviat la seva manera de fer història.

Aprenquem dels errors i no tornem a caure en la temptació de creure en la redempció de la classe política espanyola. Estalviem-nos de posar l'altra galta per acabar, un cop més, amb els cinc dits marcats a la cara. Perquè no en tingueu cap dubte que serà així. I si algú encara no ha après la lliçó i prefereix assumir el paper de màrtir, és ben lliure de fer-ho; tanmateix, si us plau, que no vagi repartint estampetes demanant fe i paciència, perquè així no s'aconsegueix la independència.

Així i tot, hi ha quelcom que no acabo de digerir del Consell per la República. En primer lloc, soc dels que considerem que s'hauria de canviar el "per" per un "de". Ja sé que és tan sols un mot, no obstant això, trobo que posar un "de" legitima més el 1r d'octubre. I en segon, si volem assolir la unitat

que ens és tan necessària i de la que de la seva mancança també n'hauríem d'haver après, els membres del Consell s'haurien de desprendre de les motxilles de partits. És el partidisme, amb les seves lluites caïnites, un dels nostres pitjors enemics.

Deixeu-me acabar amb el desig que aquesta primavera, que tot just acabem d'encetar, ens desperti de la letargia de la pandèmia i tornem a sortir al carrer. Potser no ho sembla, però estic convençut que hi ha ganes. A sofrir i a lluitar ja hi estem avesats, tan sols ens manca vèncer. Ànims!